

Livets Ord

November 2015

«At de alle må være ét» (Joh. 17, 21).

Det er Jesu sidste bøn til Faderen, den mest inderlige bøn. Og han ved, at det han beder om er det, der ligger Faderen mest på hjerte. For Gud har skabt menneskene som sin familie, med hvem han vil dele alt, også sit guddommelige liv.

Hvad ønsker forældre højere end at deres børn elsker og hjælper hinanden og lever sammen i fordragelighed. Omvendt smerter det dem meget, hvis de ser, at børnene er misundelige på hinanden eller er uenige på grund af økonomiske interesser og ender med ikke længere at tale sammen. Også Gud har fra al evighed haft en drøm om, at hans familie skulle være forenet i kærlighed både indbyrdes og med ham selv.

Ur-historien i Bibelen fortæller om syndefaldet og om hvordan menneskene vokser mere og mere fra hinanden. I 1. Mosebog læser vi, hvordan Adam lægger skylden på Eva, Kain slår sin egen bror ihjel, Lamek glæder sig over hævn, og Babelstårnet er et tegn på mangel på forståelse og splittelse af folkeslag... Guds plan synes at være mislykkedes.

Men Gud opgiver ikke, og fortsætter ihærdigt med at genforene sin familie. Historien starter på ny med Noah, med Abraham og med et udvalgt folk; indtil Gud beslutter at sende sin Søn til verden, og han betror ham en stor opgave: at samle alle disse tabte børn til én familie, at samle alle fortabte får til én hjord; at nedbryde fjendskabets mure mellem folkene, for at skabe ét eneste nyt folk (se Ef 2,14-16).

Gud holder aldrig op med at drømme om denne enhed. Det er derfor Jesus beder ham om den største gave for os alle: "Jeg beder dig, Fader..."

«At de alle må være ét»

Enhver familie er præget af dens forældre. Det gælder også for Guds familie. Gud er Kærlighed, ikke kun fordi han elsker sine skabninger. Gud er Kærlighed i sig selv. Hver af de tre guddommelige personer lever af og i deres indbyrdes forhold af hengivenhed og fællesskab.

Da Gud skabte mennesket, dannede han det i sit billede og lighed og han gav menneskeheden del i hans egen evne til at skabe relationer. Ethvert menneske er på den måde i stand til at give sig selv i gensidighed. Det skriftsted, som vi vil koncentrere os om i denne måned, lyder faktisk i sin helhed: " At de alle må være ét, *ligesom* du Fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os". Modellen for vores enhed er ikke mindre end den enhed som findes mellem Faderen og Jesus. Det synes umuligt. Og dog er det muligt på grund af dette '*ligesom*', som også betyder *fordi*: vi kan være forenede *ligesom* Faderen og Jesus, netop *fordi* de omslutter os med deres enhed og delagtiggør os i den; ja de forærer os den som gave.

«At de alle må være ét»

Og det er lige præcis dét Jesus har gjort. Han har gjort os alle til ét, ligesom han selv er det med Faderen, én familie, én hjord. Derfor er han blevet én af os; han tog vores splittelse og synd på sig og naglede dem til korset. Han viste selv den vej han skulle gå for at føre os til enheden: «Når jeg er blevet ophøjet fra jorden, vil jeg drage alle til mig» (Joh. 12, 32). Et par vers forinden havde ypperstepræsten profeteret, at «Jesus skulle dø (...) for at samle Guds spredte børn til ét» (Joh. 11, 52). I denne dødens og opstandelsens hemmelighed har Jesus sammenfattet alt (jf Ef. 1, 10). Han har genskabt den enhed med Faderen, der var brudt på grund af synden, og han har sørget for at vi på ny kunne blive hinandens søskende.

Jesus har fuldført sin mission. Nu er det op til os at sige 'ja' til Jesu bøn:

«At de alle må være ét»

Og hvad er det så vi kan gøre for at Jesu bøn også kan blive vores bøn. Vi kan sige disse ord til Faderen, og gentage dem hver dag med tillid. Enheden er en gave ovenfra, som gives når vi beder utrætteligt og med stor tro.

Hvis det er Guds drøm, så må det også være vores drøm. Inden vi beslutter os for noget, træffer et valg eller i det hele taget begynder på noget, skal vi spørge os selv: Er det her noget, der hjælper enheden på vej?

Vi kan også tage ud til steder, hvor der mangler enhed, og tage dét på vores skuldre, som Jesus har gjort. Det kan være skænderier i familien eller blandt bekendte, spændinger i vores bydel, på arbejde, i menigheden, mellem kirker. Vi må ikke flygte fra mistillid og mangel på forståelse; ikke være ligegyldige, men stå fast midt i disse situationer og lytte med kærlighed, med opmærksomhed, og sammen dele smerten.

Først og fremmest kan vi leve i enhed med dem, der har samme livsmål, og ikke flytte fokus på grund af små forskelle: *Hellere det mindre perfekte i enighed, end det fuldendte i uenighed*. Forskelle kan også ses som en berigelse, og det kan vi sagtens glæde os over. Enhed er aldrig et spørgsmål om at blive ligedannet og om ensformighed.

Det at opbygge enheden koster; nogle gange kan det betyde, at man må bære korset, men var det ikke det Jesus gjorde, da han valgte at forene den menneskelige familie?

Fabio Ciardi